



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **ISKOM, spol. s r. o.**, se sídlem Vejprnická 28, Plzeň, zastoupeného Mgr. Tomášem Winterem, advokátem se sídlem Koperníkova 21, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2004, čj. 12756/04-130 B, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2006, čj. 58 Ca 12/2005 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II: Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění

Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 12. 2004, čj. 12756/04-130 B, zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Plzni (správce daně) ze dne 18. 4. 2003, čj. 137922/03/138512/2234, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 1999 ve výši 15 133 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 11. 10. 2006, čj. 58 Ca 12/2005 - 33, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, opírající se o stížné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

Stěžovatel především polemizuje s posouzením právní otázky distribuce důkazního břemene. Tvrdí, že k výzvě správce daně v průběhu daňové kontroly prokázal obdržení, převzetí, zaplacení a spotřebování předmětného zboží. Toto tvrzení doložil přijatými fakturami, dodacími listy, doklady o bezhotovostním uhrazení faktur, výdejkami ze skladu a fakturami vydanými svým odběratelům. Stěžovatel má za to, že dostatečně prokázal vynaložení výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce trvá na tom, že splnil svou zákonnou povinnost a je na správci daně, aby v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) prokázal nevěrohodnost či nesprávnost předložených dokladů. Podle stěžovatele nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění nenastalo, proto považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nemající oporu ve spisech.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Daňový subjekt neprokázal nárok na odpočet daně, neboť správce daně neosvědčil listinné důkazní prostředky, předložené stěžovatelem, za důkazy prokazující uskutečnění zdanitelného plnění. Správce daně také nezjišťoval, zda byl výdaj použit na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, což nesouvisí s doměrkem daně z přidané hodnoty, ale ověřoval, zda byly splněny podmínky pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Postup podle § 31 odst. 9 daňového řádu byl zcela namístě a nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že pouhým předložením účetních dokladů daňový subjekt splnil svou zákonnou povinnost.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v roce 1999 uplatnil odpočet daně z přidané hodnoty mj. z faktury č. 990135 (7/99) od dodavatelky E. P. (Ž.). Správce daně při daňové kontrole provedené u E. P. (Ž.) zjistil, že uvedenou fakturu nevystavila ani nezahrnula do svého účetnictví. Správce daně pak vyslechl E. P. (Ž.). Přestože byl stěžovatel o výsledku svědkyně předem vyrozuměn, on ani jeho zástupce se nedostavil. E. P. (Ž.) uvedla, že zboží uvedené na faktuře 7/99 osobně nikdy nepředávala a nemůže ničím dokázat, že bylo dodáno v uvedeném množství. Faktury vystavovala podle pokynů p. D., s nímž v bance vyzvedávala peníze a domluvenou část jeho prostřednictvím vždy předala zpět stěžovateli. Svědkyně uvedla, že si v areálu stěžovatele nikdy žádné zboží neuskladnila, neviděla je, nepřebírala ani nepředávala a jeho dopravu nezajišťovala. Na návrh stěžovatele bylo řízení doplněno o výpovědi jeho zaměstnanců P. S. a J. J. P. S. uvedl, že žádnou zámkovou dlažbu do skladu v roce 1999 nepřebíral a E. P. (Ž.) nezná a nikdy ji neviděl. Rovněž J. J. uvedl, že v roce 1999 do skladu zámkovou dlažbu nepřebíral, E. P. (Ž.) nezná, nikdy ji neviděl a nezajišťoval přes ni žádnou dodávku zboží. Dále stěžovatel navrhl předvolání svědka Ing. S. H., který uvedl, že v prosinci 1998 měl stěžovatel uloženo velké množství zámkové dlažby na paletách, neví však, od koho byla dlažba nakoupena a nebyl osobně přítomen žádnému jejímu předávání ani přebírání.

Z výpovědí vyplývá důvodnost pochybností správce daně i žalovaného o tvrzeních stěžovatele a o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již dříve vyjádřil k otázce důkazního břemene, např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, čj. 5 Afs 23/2003 - 122 (č. 1254/2007 Sb. NSS), kdy judikoval, že pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle § 19 zákona o dani z přidané hodnoty je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, a vyvrátil veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil. V rozsudku ze dne 25. 10. 2006, čj. 2 Afs 7/2006 - 107 (www.nssoud.cz), pak konstatoval, že existují-li pochybnosti o faktickém stavu, přestože daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně prokázal formálně bezvadným daňovým dokladem, součástí důkazní povinnosti daňového subjektu podle § 31 odst. 9 daňového řádu je prokázání faktické existence zdanitelného plnění. Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje správci daně i žalovanému v závěru o důkazním břemeni ležícím na stěžovateli.

K otázce postupu správce daně a žalovaného v daňovém řízení Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal žádné stěžovatelem namítané procesní pochybení daňových orgánů.

Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že se k prakticky shodným kasačním stížnostem téhož stěžovatele, týkajícím se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období února a dubna 1999 vyjádřil v rozsudcích 28. 2. 2007, čj. 7 Afs 208/2006 - 69 a ze dne 10. 10. 2007, čj. 2 Afs 200/2006 - 63 (oba na www.nssoud.cz), na které rovněž odkazuje.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

